

[Himmelstrup.]

ogsaa til de svenske — det fremdrog jeg under første Behandling af det Lovforslag om Forlængelsen af denne Toldlov, som vi behandlede for nogen Tid siden — en Udtalelse, som gik ud paa, at den danske Industri havde i Virkeligheden lige saa stor Beskyttelse som den svenske, maaske mere. Det ærede Medlem Hr. Drachmann var desværre ikke til Stede ved den Lejlighed, men naar vi nu faar Toldloven til anden Behandling, kan vi drøfte dette Spørgsmaal videre. Professor Ohlin nærede altsaa den Opfattelse, at den danske Beskyttelse i Virkeligheden var lige saa høj som den svenske. Det er derfor næppe rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Drachmann og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge siger, at vi ikke har haft vort saakaldte økonomiske Forsvarsberedskab i Orden, vi har, som sagt, gennemgaaende haft lige saa høje Toldsatser som en Række andre Lande. Vi kunde, hvis vi vilde, ogsaa tilbyde Bindinger af Interesse for de paagældende Lande, men vi har ikke gjort det paa Grund af den særlige Politik, vi fører, derfor har vi ikke kunnet faa noget videre ud af dette Arrangement, af den simple Grund, at vi ikke har budt noget til Gengæld.

Maa jeg saa have Lov til at sige til den højtærede Udenrigsminister, at jeg forstaa naturligvis meget godt, at det Tidspunkt, hvor Oslo-Konventionen traadte i Kraft, var meget vanskeligt. Jeg tør gaa ud fra, at naar Udenrigsministeren nævnte en af de foregaaende Talere, som just havde berørt dette, sigtede han netop til mig. Jeg kender jo godt alle de Foranstaltninger til politisk og økonomisk Afspænding, som fandt Sted her i Europa i Aarene 1924—30. Man behøver kun at nævne dette, at Pengevæsenet bragtes i Orden, at den økonomiske Konference i Genève blev afholdt, at der blev gennemført en Konvention om Ophævelse af Ind- og Udførselsforbud, at Tyskland og Frankrig afsluttede en særlig Handelstraktat, at man forberedte en ny økonomisk Konference i Genève, som i Virkeligheden først blev afholdt paa et Tidspunkt, da hele denne Udvikling styrtede sammen. Der er derfor i og for sig ikke noget at sige til, at Resultaterne har været smaa, men hvad jeg har ment man maatte bebrejde Udenrigsministeren, er dette, at den højtærede Udenrigsminister altid har forceret Stemningen og Opfattelsen af, hvad dette her betød, op i ganske meningsløse Højder og samtidig ikke selv har haft, maa jeg sige,

moralsk og intellektuel Kraft til virkelig at tjene de Formaal, som Oslo-Konventionen er Udtryk for.

Den højtærede Udenrigsminister har selv været en ivrig Tilhænger af Valutacentralen. Den højtærede Minister nævnte, at det var nu det System, vi faldt tilbage paa, og det vil Ministeren forsvare med, at det var et System, som kastedes ind over os af den europæiske Afspærringspolitik, og med de særlige Forhold, hvorunder vor Handel foregaar. Nu vel, selv om man vil indrømme dette, bliver dog tilbage hele Toldspørgsmaalet. Det er dog ikke mig bekendt endnu, at de Toldforhøjelser, vi har foretaget, først og fremmest Gennemførelsen af Loven af 15. Oktober 1932, skulde være os paabudt udefra, og jeg gentager, at den højtærede Udenrigsminister har ikke alene i 1932, men hver Gang senere stemt for denne Lov, og han vil gøre det igen om en 14 Dages Tid, naar Sagen kommer til Behandling.

Den højtærede Minister paaberaaber sig endelig, at der under Forberedelsen af Toldforhøjelser i de forskellige Lande tages Hensyn til de særlige Interesser, Oslo-Starterne har. Jeg ser godt, at der i Oplysningerne er en Bemærkning herom, som er skrevet oppe i Udenrigsministeriet, og det er vel derfor i og for sig ikke saa mærkeligt, at den højtærede Minister gentager den her. Jeg maa tilstaa, at jeg tillægger det overmaade ringe Betydning. Jeg tror slet ikke paa, det har spillet nogen som helst Rolle. Man maa i det hele taget faa det triste og lidt trøstesløse Indtryk med Hensyn til Forvaltningen af denne Konvention, at man hverken fra dansk Side eller fra de andre Landes Side har tillagt det hele nogen Betydning. Danmark har notificeret, efter min Mening efter forkerte Bestemmelser i Oslo-Konventionen, Belgien har overhovedet ikke notificeret paa omfattende Omraader, det er meddelt, at Holland notificerer paa en saadan Maade, at intet Menneske her i Landet kan forstaa det, og det hele derfor ikke faar nogen Betydning, og endelig viser den interessante Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Drachmann fremdrog om, hvorledes man i Sverige ser paa det, at det hele ingen Betydning har.

Men, som sagt, med det ærede Medlem Hr. Rager, som jeg ellers ikke tror jeg er enig med i ret mange Tilfælde, kan vi være enige om at skade kan det sikkert ikke, og naar man kan imødekomme den højtærede Udenrigsminister og Udenrigsministeriet, for